

KONEVITSA RY

JÄSENTIEDOTE 2/2017

Konevitsan kesää 2017 ja syksyäkin

JÄSENTIEDOTE 2/2017

3 Antakaa itsenne, älkää rahojanne - Heikki Jääskeläinen

4 Konevitsalaisen Jumalanäidin ikoni vieraili Viipurin hiippakunnan 125-vuotisjuhlassa - HJ

6 Jo Karjalan kunnalla lehtii puu – vai lehtiikö? - Erja Wessman

8 Konevitsan henki elää Savossa - Erja Wessman

9 Pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen muistopäivä Konevitsassa – Helena Pavinskij

10 Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin juhlaa Konevitsassa 21-23.7.2017 - Paula Liimatainen ja Anna-Sisko Salmi

13 Mattopyykkärinä Laatokalla – Kaisa Paavilainen

15 Eläinlääkintätalkooleirit Konevitsan luostarissa - Tytti Harjuhahto

17 Työleirillä Konevitsassa - Pirkko Sironen

18 Keiteleen kunnan edustajat vierailivat Konevitsassa – Saara Koskinen

20 Karjalaisia huippuhetkiä Konevitsan saarella – Hannele Inkinen

22 Patterit ovat vähemmän tunnettua Konevitsaa – HJ

23 Andreas Hänninen pystytti tsasounan isiensä maille – HJ

23 Vuoden 2017 jäsenmaksut

Toimitus ja taitto Heikki Jääskeläinen. Kuvat Konevitsan kävijät. Kansikuva Paula Rosqvist. - Paino Kopio Niini, Helsinki 2017

KONEVITSA RY:N HALLITUS 2017

Heikki Jääskeläinen,
puheenjohtaja
Soittajantie 3 L 85,
00420 Helsinki
045 8551885
heijaa@saunalahti.fi

Jarmo Ihalainen,
sihteeri ja taloudenhoita-
ja
Kauppakatu 19 C 18,
78200 Varkaus
040 747 5200
jarmo.ihalainen@ektenia.fi

Kirsi Fahler
Merivalkama 20 A 16,
02320 Espoo
040 744 6536
k.fahler@gmail.com

Anastasia Injushina
Suokalliontie 7,
01120 Västerskog
050 581 7972
anastasia.injushina@springlightmusic.com

Veikko Muuronen,
varapuheenjohtaja
Kivitaskunkatu 7,
53950 Lappeenranta
0400 865 814
veikko.muuronen@pp.inet.fi

Asta Rosenström-
Fortelius
Punahilkantie 2 A 1,
00820 Helsinki
044 31 33 40
asta.rosenstrom@gmail.com

Pekka Sankilampi
Kansakoulukatu 7-9 C 36
40100 Jyväskylä
040 528 1951

Antakaa itsenne, älkää rahojanne

Otsikko on peräisin 1800-luvun Lontoosta, jossa kristillinen settlementtiliike kutsui ihmisiä näillä sanoilla autamaan ja tukemaan toisiaan.

Mielestäni tämä sopii myös meihin Konevitsa ry:n jäseniin ja kaikkiin Konevitsan luostarin ystäviin - varsinkin nyt, kun luostari ja veljestö elävät suurten muutosten keskellä.

Isot rakennusliikkeet tekevät suuria eikä taloudellinen tukemme luostarille ole enää aikoihin ollut toimintamme alun veroista. Taloudellinen tukemme koostuu nyt pääasiassa laiva- ja majoitusmaksuista, kirkon myymälässä tehdyistä ostoksista ja jonkin verran myös lahjoituksista.

Mutta meillä on jotakin, mitä ei edes Rosneftillä ole. Varsinainen antimme luostarille ovat olleet ne työtunnit, joilla talkoolaiset ja muut vapaaehtoiset osallistuvat luostarin elämään. Talkoolaiset tekevät paljon sellaista, johon isot yritykset eivät ryhdy ja mihinkä veljestön aika ei riitä.

Kerätkäämme siis edelleen marjoja ja sieniä, rakentaakamme aitoja, peskäämme mattoja, koristelkaamme kirkkoja, hoitakaamme eläimiä, tehkäämme pyhiinvaelluksia... Pitäkäämme kaiken aikaa esillä luostarin asiaa ja tuokaamme veljestöä rukouksissamme Jumalan eteen.

Juuri nyt muutosten keskellä luostari tarvitsee henkistä ja hengellistä tukeamme.

Toivomme on, että luostarin rauha säilyy luostarikehän sisällä ja heijastuu laajemmallekin. Kesällä kuulin sanonnan, että kymmenen ihmistä tekee polun, tuhat tekee autiomaan. Saaren luonnon sietokyky on tunnetusti rajallinen.

Luostari tarvitsee meitä pyhiinvaeltajia, talkoolaisia ja turistejakin – kohtuullisissa määrin.

Heikki Jääskeläinen

Igumeni Aleksandr, piispa Ignatij, arkkimandriitta Sergei ja Konevitsalaisen Jumalanäidin ihmeitä tekevä ikoni Viipurin Kristuksen kirkastumisen katedraalissa.

Konevitsalaisen Jumalanäidin ikoni vieraili Viipurin hiippakunnan 125-vuotisjuhlassa

Konevitsan Jumalanäidin ihmeitä tekevä ikoni vieraili 16.-20. elokuuta Viipurissa Viipurin hiippakunnan 125-vuotisjuhlilla, Viipuri-päivässä ja Kristuksen kirkastumisen katedraalin tempelijuhlissa.

Vierailu toteutui Viipurin ja Priozerskin hiippakunnan piispa **Ignatin** kutsusta ja Karjalan ja koko Suomen arkkipiispa **Leon** siunauksella.

Arkkipiispa Leon seurueeseen kuuluivat Joensuun piispa **Arseni**, rovasti **Stefan Holm** ja yli diakoni **Jyrki Härkönen**. Arkkimandriitta **Sergei** ja munkki diakoni **Nasari** Uudesta Valamosta saattoivat Konevitsalaista ikonia tällä matkalla.

Suomen evankelis-luterilaista kirkkoa juhlapäivässä edustivat Mikkelin piispa **Seppo Häkkinen** ja rovasti **Timo Rosqvist**.

Juhlaliturgian katedraalin edustalle rakennetulla ulkoalttarilla 19. elokuuta johti Moskovan ja koko Venäjän patriarkka **Kirill** juhla väen täyttäessä koko torin.

Puheessaan juhlivalle hiippakunnalle arkkipiispa Leo palautti mieliin patriarkka Aleksej II:n sanoja siitä, kuinka patriarkka käytti Suomen ortodoksisesta kirkosta kunnioitettavaa nimitystä "sisarkirkko", siis Viipurin hiippakunnasta kasvaneesta Suomen paikalliskirkosta.

Suomen ortodoksisen kirkon edustajat vierailivat sunnuntaina 20. elokuuta

Konevitsassa arkkipiispa Leo istutti vierailunsa muistotammen luostariin rannasta johtavalle tammikujalle. Lahjaikonin luovutuskuvassa vasemmalta piispa Ignatij, arkkipiispa Leo, yli-diakoni Jyrki Härkönen ja piispa Arseni.

Konevitsan luostarissa. Puheessaan veljestölle ja pyhiinvaeltajille arkkipiispa Leo viittasi suuriin muutoksiin luostari-alueella ja vertasi luostarielämää Laatokan puhtaisiin vesiin, jotka pysyvät muuttumattomina.

Arkkipiispa Leo istutti luostariin vene-rannasta johtavalle kujalle muistotammen.

Konevitsassa oleva Konevitsalaisen Jumalanäidin ikoni on toisinto Uudessa Valamossa olevasta alkuperäisimmästä, Suomeen 1940 evakuoitettuna ikonista. Ikonin pidetään vanhimpana ikonina Suomessa.

Konevitsan Jumalanäidin ihmeitekevä ikoni vieraili Venäjällä nyt toista kertaa, Edellinen vierailu tapahtui heinäkuussa 2006, jolloin ikoni oli kahden viikon ajan kunnioitettavana Pietarissa ja Konevitsan luostarissa. - HJ

Paikallislehti Gazetta Viborg noteerasi monilla sivuillaan ikonin vierailun täysin siivun..

Hämeenlinnan tiistaiseuralaiset pukeutuivat lämpimästi Laatokan venematkalle.

Jo Karjalan kunnaila lehtii puu – vai lehtiikö?

Hämeenlinnan Tiistaiseuran toukokuun alussa, 5.-7.5. järjestämälle pienryhmämatkalle Konevitsaan osallistui kahdeksan innokasta matkajaa, kuusi ensikertaa.

Odoteltiin keväistä lämpöä mutta melkoisen koleassa, joskin poutaisessa säässä matka toteutui. Hämeenlinnasta matkasimme kahdella autolla Lappeenrantaan, josta hyppäsimme Muurosen Veikon kyytiin.

Rajamuodollisuuksien jälkeen todettiin, että on parasta jatkaa matkaa mahdollisimman joutuisasti kohti Sortanlahtea, että ehditään veneeseen. Viipurissa poikettiin kuitenkin rahanvaihdon verran, joku kävi pikaisesti hallista hankkimassa lippalakkeja, joku muu pellavakangasta. Ja matka jatkui.

Sapornojen kylässä poikettiin ortodoksikirkossa, joka sai kauneudellaan matkalaiset haukkomaan henkeään.

Sortanlahdessa odotti vene ja "Pietarin kansalais". Laatokka kimalteli kauniina ja lähes tyynenä, ja matka Konevitsaan sujui turvallisesti.

Varhaisesta ajankohdasta johtuen punainen puuhotelli ei ollut vielä käytössä ja meidät majoitettiin luostarin kehärakennuksiin. Miehet asuivat veljestön kanssa samassa "siivessä", naiset "tornikammarissa". Huoneet olivat juuri remontoituja ja mukavan lämpöisiä.

Olimme kevään ensimmäinen ryhmä saarassa, ja kesään vasta valmistauduttiin. Trapesa ei ollut vielä auki ja kirkon kauppa vasta viriteltiin kesäkuuntoon. Kaupasta saimme kuitenkin hankittua tarvittavat tullen ja matkamuistot.

Osallistuimme jumalanpalveluksiin kukin voimavarojensa mukaan. Kävimme myös

tutustumiskierroksella skiitoilla ja tsa-sounissa sekä museossa ja luostarikehän kirkkoissa. Yläkirkko oli jo remontissa, joten sinne emme päässeet, mutta pääsimme katsomaan kaunista Arseni Konevitsalaisen kirkkoa ja pyhän Nikolaoksen kirkkoa, joka on viime ajat toiminut lautavarastona.

Ruokailut veljestön kanssa olivat ensikertalaisille mielenkiintoinen kokemus. Kuri ja järjestys piti painaa mieleensä. Suuremmitta kommelluksitta kuitenkin selvittiin.

Massiiviset remontit hämmensivät mieliä. Pohdittiin saaren ja luostarin tulevaisuutta, mahdollisuuksia ja uhkia. Toivomme paras ta luostarille ja veljestölle. Jokaisen matkailaisen mieleen jäi tunne, että tänne täytyy vielä palata. Saa nähdä koska se kenenkin kohdalla tapahtuu.

Kotimatalla kurvasimme Käkisalmen kautta. Kävimme Valamon luostarin podvorissa ja Käkisalmen ortodoksisessa kirkossa. Kahvitauon jälkeen matkaa jatkettiin kohti kotia

Kiitämme Veikkaa erinomaisesta matkajohdosta, opastuksesta ja kaikenlaisesta avusta.

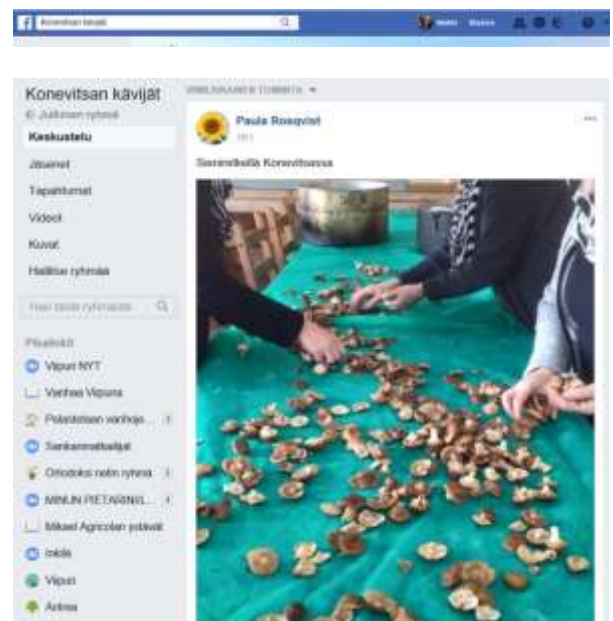
Niin, jos puu ei vielä lehtinyt, niin pensas ainakin.

Koko ryhmän puolesta

Erja Wessman

Käyntejä Konevitsa ry:n kotisivuilla osoitteessa www.konevitsary.fi oli 21.2.2017 123 804. 21.9. kävijämäärä oli 158 847.

Konevitsa ry:n jäsen, liity myös Konevitsan kävijät -facebookryhmään, jossa jäseniä 21.2.2017 oli 175 ja nyt 21.9. jäseniä on 213.

Igumeni Aleksandr vihmoi järven, rannat, luonnon, veneet, autot, kirkon ja kaikki...

Konevitsan henki elää Savossa

Pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen ja Konevitsan luostarin muistoa vaalittiin alkukesästä Keiteleellä ja Kuopiossa. Sunnuntaina 11.6. toimitettiin Hiekan hautausmaalla panihida eli muistopalvelus hautausmaalle haudatuille Konevitsan veljestön jäsenille. Parisenkymmentä konevitsalaista on saanut viimeisen leposijansa täältä. Sade uhkaili, mutta poutasäässä selvittiin, ja igumeni Aleksandr ihmetteli, että ei ollut lainkaan hyttysiä. Kuulemma ensimmäistä kertaa. Paikalliset karjalaiset ja tiistaiseura olivat järjestäneet kahvituksen hautausmaalle. Muistopalvelukseen osallistui nelisenkymmentä henkilöä.

Panihidan jälkeen siirryttiin Hiekan tilalle, jossa igumeni **Aleksandr**, isä **Arto Leskinen** ja diakoni **Heikki Suomala** toimittivat suuren ehtoopalveluksen. Taas selvittiin ilman sadetta. Muutama pisara pilven reunasta tosin ropsahti, johon isä Arto Leskinen totesi, että "muutamia rukouksen kyyneleitä sataa taivaalta."

Maanantaina 12.6. pyhittäjä Arseni Konevitsalaiselle pyhitetyssä kirkossa toimitettiin liturgia, jonka jälkeen kuljettiin ristasaatossa Nilakkajärven rantaan vedenpyhitykseen. Vedenpyhityksen jälkeen igumeni Aleksandr vihmoi järven, rannat, luonnon, veneet, autot, kirkon ja kaikki paikalla olleet. Kaikki tulivat pyhitetyiksi.

Tiistaiseuran järjestämällä kirkkokahveilla saatiin nauttia musiikkiesityksistä, joista vastasivat Jyrki Ojapelto sekä lauluryhmä kanttori Eija Honkaselän johdolla.

Maanantai-iltana juhla jatkui vielä Kuopion katedraalissa, missä toimitettiin akatistos Arseni Konevitsalaiselle, jonka jälkeen siirryttiin seurakuntasaliin, missä igumeni Aleksandr kertoi saaren tämän hetken tilanteesta ja rakennussuunnitelmista. Paljon on jo tehty, mutta paljon on vielä tehtävää.

Erja Wessman

Ristisaatto matkalla Pyhälle vuorelle.

Pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen muistopäivä Konevitsassa

Perinteistä juhlapäivää 25.6. vietettiin Konevitsassa, mutta vähän muuttuneissa oloissa. Ympärillä on huputettuja rakennuksia, rakennustelineitä, keinonurmella peitetty sisäkehä, vanhat ja uudet kirkonkellot maassa, tiet myllerretty.

Kaikesta rakentamisesta ja korjaamisesta huolimatta luostariin oli saapunut neljä piispaa, parikymmentä pappia ja noin kolmisensataa pyhiinvaeltajaa. Kaukaisin vieras tuli Serbiasta Budimljen ja Nikšićin piispa **Ioannise**, lisäksi saapuivat Kronstadtin piispa **Nazarij** ja Plesezkin ja Kargopolin piispa **Aleksandr** ja tietysti luostarin oma hengellinen esimies Viipurin ja Priezorskin piispa **Ignatij**.

Liturgian jälkeen piispa Ignatij tervehti vieraita ja palkitsi Konevitsan ensimmäisen johtajan, nykyisen Kronstadtin piispa Nazarin Pyhittäjä Arseni Konevitsalaisen 1 luokan kunniamerkillä hänen aikanaan teke-

mästään suuresta työstä vasta jälleenavattun luostarin hyväksi.

Pyhälle Vuorelle suuntautuneen perinteisen ristisaaton aikana pysähdyttiin veljestön hautausmaan kohdalla toimittamaan litani-aa, ja piispa Nazarij kiersi suitsuttamassa haudat. Kasanin skiitan edessä toimitettiin rukoushetki ja piispa Ignatij vihmoi pyhällä vedellä kaikki pyhiinvaeltajat.

Juhlalounaan aikana piispa Nazarij luovutti luostarin museolle aikanaan henkilökohtaisesti saamansa Konevitsan entisen johtajan igumeni Pietarin ääniraudan ja viimeisen Konevitsan noviisin Antti Peshkoffin rannekellon. Museon johtaja Anna Voskresenska ja kiitti lämpimästi arvokkaista lahjoista. Lisäksi piispa Nazarij lahjoitti luostarille viisi eri aikoina maalattua isoa taulua Konevitsan maisemista ja luostarista.

Helena Pavinskij

Anna-Sisko päivitti muistojaan 20 vuoden takaa. Nyt uudet kellot odottavat pääsyä tapuliinsa.

Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin juhlaa Konevitsassa 21-23.7.2017

Vaikka olen viimeisten vuosien aikana vierailut useamman kerran Konevitsan saarella turistina, talkoolaisena, pienryhmämatkalaisena ja pyhiinvaeltajana läksin taas avoimin mielin Heikki Jääskeläisen luotsaamalle matkalle. Tällä kertaa seurannani oli aikuinen tyttäreni Anna-Sisko, joka kävi mummonsa kanssa luostarissa teininä 90-luvulla pari kertaa.

Suoma-äitini, joka nyt on 90-vuotias, on kotoisin Sortanlahden rannasta ja ajan myötä hänen kertomuksensa ovat alkaneet tulla todeksi näiden matkojen myötä. Joskus nuorempana en aina jaksanut kuunnella 'ainaisia puheita' Karjalasta ja Konevitsasta mutta tässä sitä nyt ollaan. Kesään kuuluu nyt matka sinne. Tänä vuonna se oli erityisen kiinnostavaa meneillään olevien uudistusten takia.

Vaikka emme päässeetkään rannassa olevalla hienolla laivalla, matka saareen sujui tiiviissä tunnelmissa totutusti matkataveroiden seassa. Heti rannassa ihmetystä herättivät päällystetyt kulkuväylät, jotka kuu-

lema oli asennettu presidentti Putinin vierailun takia. Kyllä nyt oli helppo vetää laukua ylös mäkeen. Jo rannassa oli osa aluetta eristetty korjaustöiden takia.

Punaisessa hotellissa saimme kolmanneksi huoneeseemme Pirkon, joka oli minulle tuttu jo viime kesältä. Kaikki näytti olevan ennallaan. Kattovalo toimi ja se riitti. Vessassakaan ei tarvinnut otsalamppua kuten ensimmäisellä kerralla käydessäni. Muutaman päivän pesut hoituivat vauvojen kos-teuspyyhkeillä.

Helmat hulmuten riensimme ehtoopalvelukseen, jonka harras tunnelma vei heti mennessään. Luterilaisena ja kieltä taitamattomanakin nautin siitä. Eikä tainnut Anna-Siskonkaan kielitaito riittää tekstien ymmärtämiseen vaikka on venäjää opiskellutkin. Ja aina jaksan ihmetellä kirkkoväen jaksamista seisoa hartaana pitkän palveluksen ajan. Ehkä siihen pitää tottua ja kasvaa jo lapsena. Kirkkomusiikista pidän erityisen paljon.

Ristisaatto vauhdissa.

Kehän sisäpuolella piha näytti olevan juhlasuussa siirtonurmikon, kesäkukkalaatikoiden ja uusien pihapenkkin ansiosta. Pihaan oli myös pystytetty rivi suuria kirkonkelloja. Kello-tapuli oli piilossa hupun alla. Anna-Siskon muistikuvat parinkymmenen vuoden takaa olivat kuin eri paikasta.

Ensimmäinen ruokailu, illallinen ylätrapetsassa munkkien kanssa tietyn kaavan mukaan, oli matkakumppanilleni suuri elämys vaikka asiasta oli puhuttu ja sitä oli treenattu etukäteen. Kuten ennenkin, luostarin vaatimaton ruoka maistui hyvin. Päivän päätteeksi tutustuimme pääluostariin ja ihailimme alakirkon ja Arseni Konevitsalaisen kirkon kauneutta. Pääsy yläkirkkoon oli korjausten takia suljettu. Seuraavana päivänä kiersimme aamiaisen jälkeen

porukalla kehän ulkopuolista aluetta. Valkoinen hotellikin oli huputettu korjauksia varten.

Helena Pavinskij kertoi tarinan luostarin synnystä. Pienen sympaattisen Uspenian tsasounan luona olin aikaisempina kesinä poiminut mustikoita mutta nyt löysin vain raakileita. Kesä oli myöhässä sielläkin. Kazanin skiitalla ryhmämme pääsi kehän sisäpuolellekin ja ihailemaan kaunista kirkkoa. Retkemme päätepiste oli Hevoskiven tsasouna ja siellä otettiin perinteinen yhteiskuva. Itikatkaan eivät nyt häirinneet ja kun palasimme rantapolkua ihailen kaunista Laatokkaa näimme villisikojen kaivamia jälkiä metsässä.

Tutustuimme luostarin museoon ja osallistuimme juhavigiliaan, joka kuvattiin kuulemma suorana televisioon ja oli erityisen juhlava. Illallisen jälkeen meidät yllätettiin oopperalaulaja **Aleksei Dementiev** ja pianistin konsertilla.

Kiersin vielä illalla Anna-Siskon kanssa kahden minulle talkooajoilta tuttuja paikkoja. Halusin näyttää mm. kasvimaan, jossa joskus helteisen päivän päätteeksi väärinpäin käännetyn ämpärin päällä istuen harventelin juureksia. Ja toki isänsä porukassa tekemä puuvaja piti katsastaa.

Minulla kasvaa pihassamme pieni Konevitsan saarelta tuotu tammi ja nyt kaivoimme alun myös Anna-Siskon pihaan. Hän halusi vielä palata Uspenian tsasounalle, jonka kauniita kuvia rauhassa ihailimme.

Sunnuntai oli kotiinlähtöpäivä ja vielä täynnä ohjelmaa. Hankimme pienet tuliaiset kirkon kaupasta ja nautimme aamukahvit trapetsalla. Alakirkon juhraliturgiasta kiihdimme etukäteen Konevitsan skiitalle missä halusimme olla vastaanottamassa ristisaattoa. Oli juhlallista, kun skiitan väki ja ristisaatto kohtasivat kehän ulkopuolella juhla-asuissaan kellojen pauhatessa. Tunnoksessa onnistuimme pääsemään sisäpuolellekin juhlamenoa katsomaan. Tuntui hyvältä olla mukana vaikka seremoniasta

emme ei-ortodokseina paljon ymmärtäneekään. Juhlassa tapasimme myös Sasha-kapteenin vaimoineen, joidenka kanssa äitini ehti tutustua lukuisilla Karjalan ja Konevitsan matkoillaan. Saimme äidin terveiset perille ja vaihdettua kuulumiset Anna-Siskon kielitaidon ansiosta.

Juhlasta oli jo kiire noutamaan valmiiksi pakatut matkalaukut ja sitten vauhdilla kohti rantaa. Ensimmäinen erä meitä lähti moottoriveneellä ja päästyämme rannasta Laatokan aallokko kävi valkopäiseksi ja korkeaksi. Mieleepi muistui äidin sanat, että Laatokka hänen lapsuusmuistoissaan oli usein äksy. Sitä se todella nyt oli. Veneen kuljettajan rauhallisuus tai lausuma 'normal' ei poistanut pelkoamme. Rauhoittaaksemme mieltämme lauloimme pari virttäkin matkalla. Aallonmurtajalle päästyämme aallokko alkoi hiljentyä ja päästäessäni irti oven pielestä, jota olin koko matkan puristanut, sormeni olivat jäykistyneet kummalliseen asentoon. Veneessä oli mukana myös kaksi koulutyttöä, jotka vertasivat venematkaa Linnanmäen vuoristorataan. Loput porukasta tulivatkin saaresta isommalla veneellä ilman isompaa keinuttelua.

Aina minulle on myös annettu mahdollisuus käydä

Konevets-laivan kapteeni Sasha ja tämän rouva ovat tulleet tutuiksi monilta Laatokan laivamatkoilta.

katsomassa ja kuvaamassa äidin entisen kotitalon paikka Sortanlahden rannassa ennen bussin lähtöä kotimatalle ja siitä olen kiitollinen. Vuosi toisensa jälkeen vanhaa äitiäni jaksaa ilahduttaa lähes samanlainen valokuva. Kuva otetaan aina hänen äitinsä, minun mummoni ja Anna-Siskon isomummon istuttaman ruusupensaun luona, mikä edelleen löytyy heinien ja muiden pensaiden seasta. Toinen kuvauskohde on pappani rakentama maakellari, jota venäläiset ovat toki vuosien varrella korjailleet. Nyt käynti oli erityisen antoisa, kun pihalla työskentelevä mies kiinnostui käynnistämme ja Anna-Sisko pystyi keskustelemaan hänen kanssaan käyntimme syystä. Uudistusten alta voivat myös nämä 'nähtävyydet' meiltä kadota, kun rantaa rakennetaan tulevaisuudessa. Onneksi veljeni, tyttäreni ja kaksi vanhinta lastenlastani ovat ne omin silmin ehtineet nähdä. Pikaisesti pistäydyimme myös Sortanlahden ihastuttavassa pikkukaupassa ostamassa tuliaisiksi leipää.

Kolmen tiiviin yhdessä vietetyn päivän aikana on ollut mahdollista tavata matkoilta ennestään tuttuja ihmisiä ja taas tunnen saaneeni uusia ystäviä. Toivottavasti Heikki, Veikko, Pekka ja Helena jaksavat edelleen tehdä töitä meidän matkalaisten eteen ja hyväksi. Kaikkea hyvää ja voimia heille. Varmasti Konevitsan luostarikin tarvitsee uudistuksensa mutta toivottavasti se ei muutu liian paljon.

Taas on 'Konevitsa-hame' pestynä pakattu odottamassa seuraavaa reissua. Terveiset kaikille matkakumppaneille! Lämmöllä reissuamme muistellen

Paula Liimatainen ja Anna-Sisko Salmi

Kaisa ja Lilia kirkkomattoja kuuraamassa. Onneksi oli vilvoittava Laatokka vierellä.

Mattopyykkärinä Laatokalla

Laatokan laineet kimmeltävät ja harjat suihkivat punakirjavien mattojen pinoilla. Aurinko helottaa pilvettömältä taivaalta. Hiki virtaa ja harja heiluu ees taas pitkin maton pintaa.

Vuotuinen luostarin mattojen pesu on talkooleirillä alkanut ja keli on siihen mitä suotuisin. Monivuotiset talkookonkarit pähkivät taas kerran mattorullia kantaessaan, että missä ja miten tänä vuonna luostarin matot kuurataan.

”Koskaan ei tiedä miten tänä vuonna matot pestään, mutta aina me on jokin ratkaisu keksitty,” kertoo pitkän linjan talkoolainen.

Laatokan laineita ja mäntysuopaa

Tällä kertaa pesualustan muodostavat rantahiekalle vasta rakennetut lankkuiset kulkutiet, joiden päällä on hyvä kuurata.

Vanhat pesutelineet ovat kadonneet muuhun käyttöön, kottikärryt kuitenkin onneksi löytyvät ja niillä onkin helpompaa roudata suuria mattorullia kirkosta rantaan.

Matot ovat punakirjavia ja niiden kuvioita on hauska harjata. Maton kuvioita tulee tutkittua tarkoin, kun niitä katsoo polvillaan harja kädessä. Samentuneet värit kirkastu-

vat Laatokasta kannettujen vesilitrojen ja mäntysuovan voimin.

Venäläinen turistiseurue tulee laivalla rantaan ja kulkee lievästi kummeksuen ohitse. He vilkuilevat meitä, jotka aherramme meille suomalaisille niin tutussa kesätyössä. Venäläiset eivät kuulemma järvissä mattoja pese, koska kylmässä vedessä ei voi syntyä puhdasta jälkeä.

Luostarin johtaja igumeni Aleksanteri puolestaan ei epäröi mattojen puhdistumista Laatokassa vaan kiittelee talkoolaisia iltapalalla. ”Me aina odotamme teitä kesällä, koska te tulette. Ketkään muut eivät pese mattoja niin hyvin kuin te suomalaiset.”

Pinnalta puhtoinen, pohjalta musta

Matto toisena jälkeen kuuraantuu ja polvia alkaa kirvellä konttaaminen mäntysuovassa tunnista toiseen. Myös selkä muistuttaa olemassaolostaan ja Laatokan vesien kantamisesta. Silti työtä on antoisaa jatkaa koko päivän ajan — ja vielä toisenakin päivänä.

Osa matoista näyttää aluksi pinnalta katsoen melko puhtoisilta. Kuitenkin kun käänämme maton nurin perin, alkaa musta likavesi virrata. ”Tämä matto on kuin ihmi-

nen. Päältä päin ei voi nähdä kuinka mustia olemme sisäpuolelta, sielustamme,” toteaa pesukaverini syvällisesti kuurauksen lomassa.

Likavesi lainehtii maton yli. Ämpäri ämpäriä huuhteluvesi kirkastuu ja matto alkaa olla puhdas taas satojen kenkien astella ja polvistua sen päälle.

Mattorulla toisensa jälkeen levittelemme ne laiturin kaiteille ja aidoille kuivumaan. Saateen uhatessa tulee kiire rullata matot turvaan Trapesan katokseen jatkamaan kuivumista.

Kolme päivää kuivuttuaan, matot alkavat olla taas kirkkokuntoisia. Illan vigiliassa huomaan Arsenin muistoarkun ympärillä tuttuja mattoja. Myös Konevitsan Jumalanäidin ikonin edessä on suuri punakirjava matto.

Kuinka eri lailla katsonkaan mattoja nyt, kuin tuloiltana. Tervehdin mattoa ilolla, kuin ystävääni ja polvistun sille - ja ah, se tuoksu niin tutulta, ja raikkaalta mäntysuovalta.

Teksti ja kuvat: Kaisa Paavilainen

Perunapello kitkettiin ja aidattiin villisioilta. ”Tukimme porsaanreikiä”, totesivat aidantekijät.

Munkki Pasi toi kissansa eläinlääkäritalkoolaisten hoitoon syyskuussa 2013.

Eläinlääkintätalkooleirit Konevitsan luostarissa

Käydessämme ensimmäisen kerran pyhiinvaeltajina Konevitsassa vuonna 2012 tuli puheeksi talkoolaistoiminta luostarissa. Luostarin kissoja nähdessämme syntyi ajatus eläinlääkintätalkooleiristä. Oppaamme ja kuljettajamme Veikko Muuronen vei tietoa ehdotuksestamme eteenpäin ja kesäkuussa 2013 olimme ensimmäisellä eläinlääkintätalkooleirillä Konevitsan saarella.

Tuolloin sterilisoimme ja kastroimme luostarin kissoja ja annoimme niille rokotukset kissaruttoa, hengitystietulehduksia ja raivautautia vastaan. Lisäksi kissat saivat loishäädön ulko- ja sisäloisten varalta. Samalla kastroimme karjuposuja ja kilipukkeja.

Vastaanotto oli ystävällistä ja luostarin väen avuliaisuus lämmitti mieltä. Mahdollisuus osallistua luostarin päiväohjelmaan ruokailun, työn ja palveluiden rytmissä oli etuoikeus ja kunnia. Saaren luontoon tutustuminen kävelyretkin ilahdutti myös.

Koska kesäkuussa emme saaneet kaikkia leikattavia kissoja kiinni ja osa oli vielä pentuja, teimme uuden retken Konevitsan luos-

tariin syyskuussa 2013. Kummallakin kerralla perustimme luostariin pienen kenttä-sairaalamme. Kenttäsaaralassamme oli lääkeosasto, instrumenttivarasto, leikkusali, välinehuolto ja heräämö. Narttukissat saivat leikkauksen ajan suonensisäisesti infuusionestettä ja kaikki leikatut kissa saivat myös kipulääkeinjektion.

Leikkauksen jälkeen kissat olivat jo seuraavana päivänä reippaana päivän touhuissaan. Osa kissoista oli kesympiä ja osa arempia. Kummallakin käyntikerralla meillä on ollut kissaloukku arempien kissojen pyydystämiseen.

Mukavimpia hetkiä on ollut, kun kissa pari päivää leikkauksensa jälkeen on tullut rantiella vastaan ja kellahtanut siihen selälleen rapsuteltavaksi kuin huokaisten kiitoksen: "Nyt saan viettää oloneuvoksen päiviä eikä tarvitse enää tehdä kissanpentuja".

Luostarin igumeni lähetti meille uuden kutsun tänä kesänä ja eläinlääkintäryhmämme palasi saarelle syyskuussa 2017.

Eläinlääkäri Tytti Harjuhahto leikkaa, eläintenhoitaja Leena Puttonen tarkkailee.

Leikkasimme pari karjupossua, 5 kissaa ja annoimme matolääkkeet yhdelletoista kissalle, joista osa oli jo edellisellä kerralla leikattu. Aikaisemmin leikatut kissat ovat hienosti ottaneet paikkansa luostarin sisäpihalla tai punaisen hotellin läheisyydessä. Ne ovat kesyjä ja antavat rapsutella itseään. Emme saaneet kissoja enempää kiinni niiden arkuuden takia.

Luostarissa on myös emäkissa, jolta puuttuu oikeasta takajalasta kinner ja tassuosa. Se liikkuu kuitenkin hyvin, vaikka hitaamassa käynnissä kulku on ymmärrettävästi vaappuvaa. Tämä emäkissa on todennäköisemmin synnyttänyt kaksi pentua, joilla on vastaava oikean takajalan vajavaisuus. Näistä pennuista saimme toisen, uroksen leikattua.

Tehokkaampi kissahuolto vaatisi kissojen järjestelmällisen loukuttamisen ja kiinnioton. Näin olisi mahdollista saada Konevitsan luostarille hallittu ja tasapainoinen kissapopulaatio kaikkien iloksi ja eduksi.

Eläinlääkäri Pirkko Lahtinen operoi.

Kiitämme Konevitsan luostaria ja Konevitsa ry:tä meitä kohtaan osoittamastanne luottamuksesta ja vieraanvaraisuudesta. Toivomme, että työstämme on ollut luostarille apua ja olemme palveluksessanne tarvittaessa myös tulevaisuudessa.

Eläinlääkintätalkoolaisten puolesta
Tytti Harjuhahto
 eläinlääkäri

TYÖLEIRILLÄ KONEVITSASSA

Mitenkä osaisi lyhyesti kuvailla kahdentoista päivän elämää luostarissa? Luostarissa, jolla on vuosisataiset perinteensä, vallanpitäjien vaihtuessa "hiljaiset kautensa", mutta varmasti sen kaikissa vaiheissa pyhittäjänsä Arsenin esirukoukset turvanaan.

Päiväämme rytmittivät aamurukoukset klo 7.00, ruokailu klo 7.30, päiväruoka klo 13.30 ja iltaisin ruoka klo 19.30. Iltarukoukset olivat klo 21.00 -22.00. Tuntui levolliselta herätä luostarin "kiertävän herättäjän" koputuksiin niiden kaikuessa käytävillä.

Kasanin Jumalanäidin muistolle pyhitetyn skii-tan kirkko ja kirkkoa ympäröivän muurin pitkällä sivulla olevat rakennukset olivat pitkäaikainen työkohteemme. Olisi ehkä ollut vaikeampaa tehdä työtä olosuhteissa, missä juuri mitään ei ole liikaa, jos yhteistyö leiriläisten kesken ei sujuisi. Yhteistyöstä meillä ei kuitenkaan ollut puutetta. Pari umpeen muuratua ikkunaa kaipasi aukaisua alkuperäiseen asuunsa. Meille naisille "tarpeeksi" painavat Billnäsin hakut, vasara ja kirves olivat hyvänä apuna Hannan, Riikan ja Pirkon jatkaessa päivittäisiä töitään.

Teimme myös alustavaa työtä Pyhälle Vuorelle v. 1740 rakennetun tsasounan siirtämiseksi alkuperäiselle paikalleen. Tsasouna on Konevitsan saaren rakennuksista vanhin ja sijaitsee tällä hetkellä luostarin satamassa. Rakennuksen oikea paikka on Kasanin skiitan eteläpuolella. Alueelta raivasimme metreittäin piikkilankaa, niitimme heinää sekä kaadoimme betonisia aitalolppia. Sisätiloja puhdistimme kaikesta tarpeettomasta, kuten hiekasta, lasin ja tiilen kappaleista, kasoista hylsyjä sekä papereista, joista selvisi, että täällä oli säilytetty myrkkijä kuten myös palopommeja. Jonkinlaista varovaisuutta luonnollisesti noudatimme.

Rannassa olevalla saunalla teimme siivous- ja lämpöeristystyötä. Laatokka näyttäytyi monessa asussaan. Kuinka tyyni ja rauhallinen ja joskus mahtavat voimansa näyttävä Laatokka onkaan! Oli elämys oppia kantamaan vettä

saunalle määrättyistä laineista saaden tällä tyylillä vähiten pieniä kalanpoikia lölyveteensä. Kuinka osaisi kuvailla ohuen hiekan lämpöä, veden hiomia kauniita kiviä, höylätyn puun tuoksua, pimentyvää iltaa ja auringonlaskua! Mustikkaretkeä risuttomassa helppokulkuisessa kauniissa "hoitamattomassa" metsässä... haukan ääntä, lentoa ja hiljaisuutta?

Pääkirkon yläkirkossa, suurten ikkunoitten ja kohtuullisen hyväkuntoisten sini-, vihreä- ja turkoosisävyisten freskojen kauneudessa vietimme Iljan praasniekkaa. Lauantain vigilian, sunnuntain ja ehtoollisen sakramenttiin saimme igumeni Nazarin siunauksella tulla osallisiksi. Luostarin tavan mukaan ehtoolliselle osallistutaan ainoastaan synnintunnustuksen kautta. Olimme mukana myös Kasanista kotoisin olevan Olgan kasteessa. Hannalla oli kunnia päästä kummiksi tälle viisi-toistavuotiaalle luostariin saapuneelle. Neljä ja puolituntisen juhlan jälkeen vietimme kasteen jälkijuhlaa huoneessani.

Me saimme osaksemme kaikenpuolista huolenpitoa ja ystävyyttä. Vähäinen veljestö sekä luostaria kunnostavien joukko aterioi yhdessä. Meitä oli parhaimmillaan kuutisenkymmentä ruokailijaa. Ahkerien ja taitavien "katontekijäveljesten" (venäläisten) kätten työt näkyivät ja vasaroitten kalke kuuluu vieläkin joskus korvissani.

Tällä matkalla näki ja koki paljon. Monista asioista huomaa kysyessä puhuvansa suurella innolla, kuitenkin kaikelle kokemalleni ei löydy sanoja, niitten puolesta voi parhaiten puhua ainoastaan hiljaisuus.

Konevitsan luostari valmistautuu vuonna 1993 vietettävään 600-vuotisjuhlaansa. Toivomme Konevitsan Jumalansynnyttäjän syntymän luostarille monia armorikkaita vuosia. Luostarin jälleenrakentamisessa tarvitaan vielä paljon työtä ja tukea. Oli yksi asia mitä kaipasi. Kirkonkellojen ääni. Tulee päivä jolloin ne vielä soivat.

Pyhittäjäisä Arseni, rukoile Jumalaa meidän puolestamme.

Pirkko Sironen

Igumeni Aleksandr, Keiteleen kunnanjohtaja Hanna Helaste ja kunnanhallituksen puheenjohtaja Anna-Liisa Tuhkanen iloitsevat Keiteleen ja Konevitsan läheisistä suhteista.

Keiteleen kunnan edustajat vierailivat Konevitsassa

Keiteleen kunnan edustajat, kunnanjohtaja Hanna Helaste ja ryhmä johtavia luottamushenkilöitä, vierailivat Konevitsan luostarissa elokuun viimeisellä viikolla 2017. Ryhmään kuului myös isä Olavin, Olavi Matsin, keiteleläisistä ja pielaveteläisistä laulajista kokoama lauluryhmä.

Keiteleen kunnan vierailu Konevitsaan toteutettiin luostarin johtaja, igumeni Alexanderin kutsusta. Vierailulla tutustuttiin oppaina toimineiden Helena Pavinskijin ja Anna Voskresenskajan johtamina Konevitsan luostarisaaressa, kirkkoihin ja skiiittoihin.

Saarella on mielenkiintoinen, lähes 625-vuotinen historia. Luostarin perusti pyhittäjä Arseni Konevitsalainen vuonna 1393. Luostarin vuosisataiseen historiaan mahtuu hyviä aikoja ja myös lukuisia mullistuksia Venäjän ja Ruotsin vallan vaihdellessa. Neuvostoliiton armeijan haltuun saari siirtyi 1939 ja se oli miehitettyinä lähes viidenkymmenen vuoden ajan.

Henkinen yhteys Keiteleen ja Konevitsan välillä

Keiteleen kunnalla ja Konevitsan luostarilla on mielenkiintoinen ja ainutlaatuinen kulttuurihistoriallinen yhteys. Luostarin veljestö joutui lähtemään sotatoimien alta evakkoon vuonna 1940. Matka päättyi lopulta Keiteleelle, mistä ostettiin Hiekan maatila. Hiekaan perustettiin luostari, joka toimi Keiteleellä vuoteen 1956 saakka.

Konevitsan luostarin perintönä voidaan pitää Keiteleelle toukokuussa 1965 rakennettua ja Nikolaoksen muistolle pyhitettyä rukoushuonetta. Kun se vuonna 2000 vihittiin kirkoksi, se samalla pyhitettiin Arsenin muistolle. Kirkossa on jäljellä Konevitsasta peräisin olevaa esineistöä sekä alttaripöytänsä kätkeytyä Arseni Konevitsalaisen reliikki. Nykyisen Konevitsan luostarin edustajat ovat pitäneet yllä henkistä yhteyttä vieraillemalla Keiteleellä vuosittain luostarin 600-vuotisjuhlavuodesta, 1993 lähtien.

Koskettava, ajatuksia herättävä kulttuurimatka

Vierailu luostarissa on luonnollisesti sangen säänneltyä, käyttäytymisen on oltava hillittyä ja asuminen on vaatimatonta luostarin vakinaisen väen rinnalla. Jumalanpalveluksiin saavat vapaasti osallistua myös ei-ortodoksit. Kuoromme sekä isä Olavi saivat kunnian olla mukana myös itse toimituksissa.

Ryhmämme majoittui luostarialueella olevaan Punaiseen puuhotelliin. Neuvostoarmeijan aikana upseerien tiloina palvellut hotelli palautti tunnelmat kymmenien vuosien taa. Tilat olivat siistit, mutta kieltämättä 2000-luvun matkailuhotelleihin verrattuna erittäin vaatimattomat. Sisävessat löytyivät käytävältä, hanasta tuli kylmää vettä, suihkuja ei ollut ja sähköt pelasivat pääsääntöisesti. Sisäilmaongelmia emme aistineet. Ryhmällemme asumisolot eivät olleet järkytys, vaan mielenkiintoinen kokemus.

Ryhmämme ruokaili yhdessä veljestön kanssa. Ruokailuihin kokoonnuttiin aikataulun mukaisesti. Tilaisuus aloitettiin rukoushetkellä, johon myös ryhmämme kuoro pääsi osallistumaan. Ruokailu aloitettiin igumenin kellon kilahduksella, seuraavaan ruokalajiin siirryttiin kellon kilahduksesta ja ruokailu päätettiin kilahdukseen. Ruokailun yhteydessä vallitsi täysi hiljaisuus, ainoat äänet olivat lusikoiden kalahtelu lautasiin ja yhden veljestön jäsenen Raamatun luku. Ruoka oli yksinkertaista ja hyvää, lihaa ja maitotaloustuotteita pöydästä ei löytynyt.

Luostarin johtaja, igumeni Alexandr, kutsui ryhmämme omaan huoneistoonsa teetehkeen, jonka yhteydessä keskusteltiin sekä Konevitsasta että Keiteleen kuulumisista. Igumeni kertoi meneillään olevista Konevitsan mittavista restaurointitöistä, joiden aloittamisen alkusysäyksen antoi presidentti Putin vuosi sitten tekemänsä luostarivierailun jälkeen. ”Jumala lähetti meille presidentin”, igumeni tiivistää.

Uспенian tsasouna otti keiteleläiset ja pie-laveteläiset syleilyynsä.

Suurin osa luostarin rakennuksista on tarkoitus korjata ja restauroida, alueelle rakennetaan lisäksi asuintilat 120 hengelle. Tämän lisäksi manteren puolella, Sortanlahdessa olevassa satamassa on käynnissä mittavat maansiirto ja rakennustyöt sekä hotellin rakentaminen. Valmista on tarkoitus tulla ensi vuonna, jolloin Konevitsan luostari täyttää 625 vuotta ja tiedossa on isot juhlallisuudet.

Juhlavuosi näkynee ensi vuonna jotenkin myös Keiteleellä.

Saara Koskinen

Kaikki 34 tallella.

Karjalaisia huippuhetkiä Konevitsan saarella

Karjalaisen Nuorisoliiton 17. Kurppamatka tehtiin ortodoksian merkeissä syyskuun ensimmäisenä viikonloppuna. Pääkohteena matkalla oli Konevitsan luostari ja oppaana Heikki Jääskeläinen. Palautteen perusteella sekä matka että opas olivat huippuja!

Karjalainen Nuorisoliitto ry on perustettu vuonna 1980 valtakunnalliseksi harrastus- ja kulttuurijärjestöksi kaikille karjalaisiksi itsensä tunteville. Nuorisoliitto ja lähes 30 jäsenseuraa ympäri maata tekevät karjalaisista nuorten ja lasten kulttuurityötä sekä kehittävät ja ylläpitävät karjalaisista kulttuuria. Jäsenseuroissa harrastetaan kansantanssia, teatteria, käsitöitä, kyykkää, askartelua, liikuntaa ja leiritoimintaa. Jäsenseuroissa toimii yli 2000 henkilöä, joista valtaosa on alle 29-vuotiaita. Kurppamatkat vetävät kuitenkin enemmän "senioreita".

Ettei nyt vaan möhlättäisi...

Jo matkalla me perus- tai tapaluterilaiset saimme aimoannoksen eväitä ortodoksisuudesta koska olimme niitä etukäteen pyytäneet. Ortodoksinen usko ja sen kirkolliset menot sisältävät paljon mystistä. Hirvittää, että luostarissa tai kirkossa tekee

jotain sellaista, että siitä loukkaannutaan. Mikä on tietysti ihan älytön ajatus; ihmisiksi kun on, niin kaikki menee hyvin. Tämän vahvasti myös oppaamme.

Matkan aikana poikkesimme Kirvun Sairalan kylällä, johon on kohonnut uusi ortodoksinen kirkko. Se ei ole vielä valmis, mutta tapasimme kirkonrakentajan kiikkumassa takaseinällä. Kuultuaan, että olemme matkalla Konevitsaan, hän osasi kertoa, että siellä onkin ainakin 200 rakentajaa panemassa paikkoja kuntoon. Meillä aiemmin saarella vierailleilla aukesi suu ihmetyksestä: onkohan siellä mikään ennallaan...

Rosneftin Vladimirin ensikyydissä

Päästyämme hampaanpaikkoja irrottavan tien jälkeen Sortanlahteen arvoimme mihin laivoista meidät otetaan. Mostin miehet olisivat hymyillen meidät ottaneet kyytiin, kuitenkin he ohjasivat meidät värikkääseen katamaraaniin. Meille sanottiin, että se tekisi nyt ensimatkinsa, tiedä häntä.

Saaren rannassa oli vastassa sininen seinä, uutuus sekin. Ja kun tarpeeksi kauan seinän viertä kiersimme, niin saimme nähdä Valkoisen hotellin kaikessa komeudessaan. Tosin se oli vain remonttitapetti, mutta se

Karjalaisten laulu kajatti Hevoskiven tsasounalla.

antoi hyvän kuvan siitä, mitä on ollut ja mitä on tulossa. Tosin luksushuoneen kuva esittelyjulistessa oli vähän epäsopiva mielikuva askeettisesta luostarivierailusta.

Ruokailu tuotti pienen pettymyksen. Ei askeettisuudellaan vaan munkkittomuudellaan. Olimme jännittyneinä odottaneet kellon kilauksia ja ruokalajien vauhdikasta vaihtumista, mutta ruokailimme keskenämme ilman veljestön seuraa - tosin luostarisääntöjä noudattaen.

Ihanat tsasounat ja Laatokan vesi

Teimme kävelyretken niin kuin se yleensä tehdään, Jumalanäidin kuolonuneen nukkumisen tsasounan kautta Kazanin skiitalle ja Ilmestystsasounalle. Punkkeja ja vilisikoja vältellen Hevoskivelle.

Ikonityöpaja kokosi kokemuksia Konevitsan luostarisaarelta.

Harvoin on Kurppamatkojen Karjalaisten laululla ollut niin upea akustiikka kuin nyt. Kaiku vastasi ja venäläiset pyhiinvaeltajaryhmät aplodeerasivat. Sanat jäivät yleisölle kääntämättä.

Muutama innokas uimari poikkesi Laatokan aaltoihin paluumatkalla.

Matkan aikana otetut valokuvat ikoneista siirtyivät illalla ikonityöpajassa matkikonipohjille. Ne tehtiin ikoniperinnettä tuunaten, ei öljy- eikä temperaväreillä, vaan puuväreillä ja vahaliiduilla. Niitä oli helpompi kuljetella 34 matkalaiselle.

Emme olleet antaneet rälläkän laulun ja tellinkien haitata, näimme niiden läpi. Monta uutta Konevitsan ystävää näki päivänvalon.

Hannele Inkinen

Patterit ovat vähemmän tunnettua Konevitsaa

Konevitsa oli vuosina 1918-1920 lähes sotatoimialuetta, kun Suomen ja Venäjän sisällissotia käytiin sen välittömässä läheisyydessä. Saarta alettiin linnoittaa heti vuoden 1918 aikana.

Tuona aikana perustettiin saaren pohjoispäähän Pohjoispatteri ja eteläpuolelle Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin skiitan taakse Eteläpatteri.

Vaikka patterit sijaitsivat melko kaukana luostarista, merkitsivät rakennustyöt ja sotilaiden asettuminen saarelle melkoista muutosta luostarin elämään. Jännitteisiä suhteita lievitti mm. se, että vuodesta 1927 luostarin taloudenhoitajana ja vuodesta 1930 igumenina toiminut Mavrik oli aikanaan ollut marsalkka C.G.E. Mannerheimin sotilaspalvelijana.

Patteriston esikunta vuokrasi luostarilta valkoisen kivihotellin, jossa oli esikunta, sotilaskoti ja henkilökunnan asuntoja. Sotilashenkilökuntaa ja siviiliväestöä oli niin paljon, että saarella toimi alakansakoulu.

Eteläpatteriin kuului tykkiasemia, upseeritalo, tähystyslavamänty, laituri ja ampumara. Pohjoispatterissa oli valetut tykkiasemat, upseeritalo ja kasarmi.

Luostarisaaari evakuoitiin ensimmäisen kerran talvisodan loputtua maaliskuussa 1940 ja lopullisesti kesällä 1944. Neuvostoaikana pattereita käytettiin varastotiloina. Nyt ne ovat pääosin tyhjinä ja raunioituneina.

Laatokan puolustuksen perinneyhdistys on tallentanut tietoa mm. näistä pattereista. Yhdistyksen puheenjohtaja **Erkki Marttila** kokosi 15 vuotta sitten tiedot kirjaan Rannikkotykkirykmentti 3:n maisemissa. Suvannon – Taipaleen – Konevitsan – Käksälmen näkymiä vuonna 2002.

Kun aika kuluu ja saarella on luvassa suuria rakennustöitä, yhdistys halusi päivittää tietonsa vuoden 2017 tasolle. Maastokartoituksen tekivät yhdistyksestä **Timo Hakala** ja **Kari Havesto** igumeni Aleksandrin siunauksella. Maasto-oppaana toimi saarta hyvin tunteva **Veikko Muuronen**.

Kuvien perusteella voi nyt verrata tilannetta vuosina 2002 ja 2017. Uutena löydöksenä oli Eteläpatterin tykkiaseman pulttikehä.

Laatokan puolustuksen perinneyhdistys laatii kartoituksesta raportin, joka on sitten myös luostarin ja sen museon käytössä.

Vastaava kartoitus on tehty Valamossakin. Nyt Valamon ohjelmatarjontaan kuuluu myös retki suomalaisajan pattereille.

Omatoimimatkailua pattereille ei Konevitsassakaan suositeta. Pohjoispatteri on suljettua aluetta ja Eteläpatteria vartioivat ainakin äänekkäät, jossakin määrin arvaamattomat koirat.

Isä ja poika Eteläpatterin kivellä 1943 ja 2017

Patterien kartoitukseen liittyi henkilökohtaisuuttakin. Kari Haveston isä oli aikanaan tykkimiehenä Konevitsan eteläpatterilla. Nyt Kari kuvattiin istumassa samalla kivellä kuin isänsä vuonna 1943.

Heikki Jääskeläinen

Pyhän perheen ja Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin tsasouna Uukuniemen Akkakalliolla.

Andreas Hänninen pystytti tsasounan isiensä maille

Konevitsa ry:n ensimmäisen puheenjohtajan ja perustajajäsenen Andreas Hännisen unelma täyttyi heinäkuun 10. päivänä, kun pastori **Aarne Ylä-Jussila** vihki hänen rakentamansa tsasounan Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonin juhlapäivänä.

Lehtikuusihöylähirsiä Hänninen oli pitänyt tallella 20 vuotta, mutta toden teolla suunnitelmat käynnistyivät vuonna 2009, kun sopiva paikka löytyi kesäpaikan tuntumasta.

Tsasouna on ensimmäinen näillä seuduilla ortodoksinen pyhättö 400 vuoteen. Moni kyläläinen osallistui rakennustalkoisiin.

Andreas Hänninen halusi, että tsasouna pyhitetään hänelle rakkaalle Konevitsalaisen Jumalanäidin ikonille ja myös Pyhälle perheelle, johon kuului kaksikin rakennusmiestä. Joosef ja Jeesus. Andreas Hänninen on itse rakennusinsinööri.

Tsasounan osoite Uukuniemen Kirkonkylällä on Uukuniementie 1043. - HJ

VUODEN 2017 JÄSENMAKSUT

Konevitsa ry:n vuosikokous on päättänyt, että jäsenmaksut ovat henkilöjäseniltä 20 euroa ja yhteisöjäseniltä 85 euroa. Ainaisjäsenmaksu on 300 euroa. Kunnia- ja ainaisjäsenet eivät maksa vuosittaista jäsenmaksua.

Tiedotteen 1/2017 välissä oli tilillepanokortti, jonka mukaisesti moni onkin maksanut jäsenmaksunsa. Kiitos siitä teille!

Jos löydät tämän tiedotteen välistä jäsenmaksulomakkeen, se on merkki siitä, ettei pankin tiliotteessamme ole merkintää suorittamastasi jäsenmaksusta. Kun maksat maksusi, käytä lomakkeessa olevaa viitenumeroa.

Jäsenmaksutuotot ovat meille tarpeen siksi, että niillä voimme kustantaa mm. tämän tiedotteen painatuksen ja postituksen sekä maksaa ns. juoksevat menot.

Pyrkimyksenä on, että kaikki muu tulo menee yhdistyksemme kautta luostarille igumeni Aleksandrin osoittamaan kohteeseen.

OSOITTEENMUUTOKSET

Kun osoitteenne vaihtuu, ilmoittakaa siitä mieluiten Konevitsa ry:n kotisivulla www.konevitsary.fi olevaa Ota yhteyttä -linkkiä käyttäen. Voi myös soittaa, tekstata, lähettää sähköpostia tms. Yhteystietoja on enemmän sivulla 3.

MITEN KONEVITSA RY:N JÄSENEKSI?

Tämä tiedote on postitettu yhdistyksemme jäsenille ja yhteistyötahoille.

Uudet jäsenet ovat tervetulleita ilmoittautumalla [www-sivuillamme](http://www.konevitsary.fi) olevan linkin kautta <http://www.konevitsary.fi/40>.

Lähetäjä:

Konevitsa ry
Soittajantie 3 L 85
FIN-00420 Helsinki

LUOSTARI SAI PODVORIN SORTANLAHTEEN

Sortanlahden rannassa on jo tapahtunut suuria muutoksia, kun puustoa on kaadettu rakennustyömaan alta.

Pieni muttei merkitykseltään vähäinen on pari sataa metriä rannasta sijaitsevan puutalon muutosrakentaminen.

Aikaisemmin Sortanlahden varuskunnan henkilöstön lasten päiväkotina toiminut keltainen rakennus on luovutettu Konevitsan luostarille ja siinä on aloittanut toimintansa luostarin edustusto, podvori.

Podvorin toiminta tarkoittaa tällä hetkellä sitä, että sisältä kuuluu rakennustöiden ääniä ja että podvorin pienessä kirkossa toimitetaan palveluksia. Omalla autolla matkaaville podvori tarjoaa myös palvelujaan, kun sen pihassa on vartioitu parkkipaikka. - HJ

